

พลังของพ่อ

ศจ.ทัศนพงศ์ อ.สุวรรณ

นี่ก็เกือบยี่สิบปี ที่คุณพ่อจากโลกนี้ไปอยู่กับพระเจ้า แต่ผมยังไม่ลืมสิ่งต่าง ๆ ที่พ่อเคยพูด เคยทำ เคยสอนลูก ๆ ทั้งที่เป็นเรื่องเป็นราวและที่เป็นเรื่องสนุกหยอกเข้าลูก ๆ เล่น

พ่อมักจะใช้เวลาเล่าเรื่องต่าง ๆ ในเวลาขับรถหรือเดินทางไปไหนมาไหนในช่วงนั้นเล่าเรื่องต่าง ๆ ให้ลูก ๆ ได้ยินคงจะเป็นเพราะพ่อรำคาญหรือเปล่าที่ลูก ๆ ชอบถามอยู่เรื่อยว่าเมื่อไหร่จะถึง ๆ หรือเมื่อไหร่จะนั่งรถไปนาน ๆ ไม่มีอะไรจะทำ เด็ก ๆ มักจะงอแงและเบื่อในการเดินทาง ไม่ว่าจะเวลาที่พ่อพาไปที่ไหน เป้าหมายปลายทางจะใกล้หรือไกลก็ตาม ไม่กี่นาทีแรกหลังจากที่ขึ้นรถพวกเราจะต้องถามพ่อกันทีว่าอีกนานหรือเปล่าที่จะถึงเราจะไป พ่อใกล้หรือยัง จะไปถึงมีดหรือเปล่า ฯลฯ

มีอยู่ครั้งหนึ่งที่พ่อกับผมเดินทางเข้ากรุงเทพฯ ขณะที่เราไฟกำลังแล่นเข้าใกล้อยุธยา พ่อจะเล่าเรื่องราวในสมัยที่พ่อกับแม่มาตีกรุงศรีอยุธยาสมัยนั้นผมยังเรียนอยู่ในชั้นประถมก็พ่อก็นึกออกถึงเรื่องราวประวัติศาสตร์ไทยที่ครูเคยสอนไว้ แต่ที่ฟังพ่อเล่าและแต่งเรื่อง เหมือนกับพ่ออยู่ในเหตุการณ์นั้นก็มีส่วนเกิดอารมณ์ร่วมไปด้วยทำให้ผมไม่ลืมประสบการณ์ในครั้งนั้นไปได้เลย ผมจำได้ว่าเสียง “ถึงก็ซ้งไม่ถึงก็ซ้ง” ของรถไฟขบวนหวานเย็นในสมัยนั้นมันดังมากจนกลบเสียงนิทานที่พ่อกำลังเล่าอยู่ จนผมต้องกระโดดไปชิดพ่อบอกพ่อให้พูดดัง ๆ หน่อยไม่ได้ยิน ขณะเดียวกันที่ตามผมก็จ้องเขม็งไปกลางทุ่งนาที่รถไฟกำลังแล่นผ่าน ไปอยู่นั้นจินตนาการเสมือนจ้องมองเห็นกองทัพพ่อกับแม่มาราวีไทยในเวลานั้นให้ได้

พ่อมักจะมีมุขตลกเล่าเรื่องที่พ่อแต่งขึ้นมาเองเช่นนี้ให้เราฟัง นี่อาจจะเป็นมรดกที่ผมได้รับจากพ่อที่ผมก็ชอบสร้างจินตนาการต่าง ๆ ให้ลูก ๆ ผมฟังบ่อย ๆ ด้วย แม้ว่าจะเป็นเรื่องแต่งขึ้น เราก็รู้แต่แม้กระทั่งสิ่งที่พ่อบอกขึ้นมาก็ยังดูจริงจังและเราพร้อมที่จะเชื่อว่าเป็นจริงนี่คืออิทธิพลของอำนาจของการเป็นพ่อต่อการยอมรับของลูก

หรืออีกครั้งหนึ่ง ตอนที่ผมยังเป็นเด็กอยู่ ผมคิดว่ายังอยู่ชั้นอนุบาลหรือยังไม่ไปโรงเรียนซะด้วยซ้ำไป เวลานั้นเป็นเวลาเช้าที่แม่เพิ่งกลับมาจากตลาดผมได้ขนมมาห่อหนึ่งกำลังจะแกะทานก็มีคนบ้าที่ชอบเดินผ่านหน้าร้านของเราไปทุกวัน วันนั้นคนบ้าคนนั้นคงจะหิวหรืออย่างไรไม่ทราบก็มาแย่งเอาขนมในมือผมไป ผมก็ร้องจ้าขึ้นด้วยความตกใจ ผมไม่รู้ว่าเวลานั้นพ่อยืนอยู่ที่ไหนหรือทำอะไรอยู่ รู้แต่อย่างเดียวว่าพ่อวิ่งมาจากที่ไหนก็ไม่ทราบโผล่มาทันที ไล่คนบ้านั้น ไปแล้วอุ้มผมขึ้นมาด้วยความปลอดภัย ผมจำความรู้สึกที่ตกใจแล้วนั้นหายไปอย่างปลิดทิ้งทันที

อำนาจความเชื่อมั่นใจการปกป้องของพ่อต่อลูก สร้างความมั่นใจว่าพ่อรักและคุ้มครองเราได้
ทุกเวลา ช่างยิ่งใหญ่ ลึกซึ้งและวางใจสนิทอย่างไรเพียงสาโดยไม่สงสัยอะไรเลยจากพ่อ

ไม่ใช่พ่อไม่เคยทำอะไรผิด เพียงแต่ผมเลือกที่จะไม่จำในสิ่งเหล่านั้นหรือไม่ใช่พ่อไม่เคยทำให้
เราผิดหวังแต่เมื่อคุณความรักและความเสียสละและเจตนาทำที่ของพ่อที่มีต่อเรา ก็มองเห็นจิตใจของพ่อ
แล้วจึงไม่มีอะไรมาลบล้างความรักและความชื่นชมของเราต่อพ่อไปได้เลย เราสามารถที่จะหาเรียนวิชา
สาขาต่าง ๆ อะไรก็ได้ในโลกนี้ได้เกือบหมด ยกเว้นวิชาคุณพ่อศาสตร์ไม่มีโรงเรียนไหนสามารถมี
หลักสูตรที่สอนแล้วให้ออกมาเป็นคุณพ่อที่ประสบความสำเร็จกับครอบครัวได้เลย ไม่มีทางลัดหรือ
หลักสูตรเคล็ดลัษณะอะไรในเรื่องนี้เลย การเป็นพ่อคนที่ดีจะต้องใช้เวลาและความอดทนความตั้งใจและ
จริงใจทุ่มเทที่อยากจะเห็นครอบครัวมีความสุข สิ่งเหล่านี้จะหลีกเลี่ยงไปไม่ได้เลย

เมื่อผมแต่งงานใหม่ ๆ ผมมีความฝันในใจว่า เดียวนี้เราได้เป็นหัวหน้าครอบครัวแล้ว มีภรรยาที่
จะคอยปรนนิบัติให้เรา ผมบอกภรรยาใหม่เอี่ยมวันนั้นว่า เตรียมอาหารเช้านะเดี๋ยวจะลงไปทานและ
แล้วเช้าวันแรกของชีวิตสมรสวันนั้นผมก็พบความจริงของชีวิตว่าไม่ใช่เป็นไปอย่างที่เรฝันเลย ภรรยา
ทำอาหารไม่เป็น และไม่เคยทำอาหารเลย ผมจำได้ว่าอาหารมื้อแรกคือขนมปังใหม่ ๆ เคลือบด้วยน้ำตาล
หนา ๆ แทนจะเป็นน้ำเชื่อม หรืออาหารที่ยังคือแองอะไรไม่ทราบที่ เจียว ๆ ขาว ๆ เหนียวจนเป็นแป้ง
เปียกผมรู้ทันทีว่าเรามีปัญหาแน่ ๆ เพราะผมโตมากับบ้านที่ทุกคนทำอาหารเป็นและเคยมีร้านอาหาร ผม
คิดว่าภรรยาจะสังเกตเห็นเช้านั้นผมนั่งทานอาหารด้วยความเสียบสงบหรือซื้อขนมปังอะไร ไม่ออก
ผมจำได้ว่าผมได้ตั้งปณิธานกับตนเองว่าตลอดปีแรกของการแต่งงานนี้จะไม่ออกไปทานอาหารข้าง
นอกเด็ดขาด จะทานอาหารของภรรยาอย่างเดียวและจะช่วยภรรยาทำอาหาร ขอขอบคุณพระเจ้าที่พระเจ้า
ส่งคุณพ่อมาช่วยสอนภรรยาของผมทำอาหารก่อนที่ท่านจะไปอยู่กับพระเจ้า ชีวิตสมรสที่ประสบ
ความสำเร็จนั้นเราจะต้องเป็นทีมช่วยเหลือกัน และเดี๋ยวนี้ไม่ใช่ว่าคุยเรื่องภรรยาของผมเอง สาเหตุที่ผม
อ้วนในเวลานี้เพราะภรรยาทำอาหารเก่งมาก

ผมและภรรยาแต่งงานกันมาได้ 26 ปีมีลูกด้วยกัน 10 คน คนโต 21 ปี คนเล็ก 3 ขวบ เวลาพาลูก
คนเล็กไปที่ไหนคนเขาคิดว่าเป็นหลาน ผมสอนเรื่องครอบครัวคริสเตียน ได้มีโอกาสพูดคุยปรึกษา
แนะนำพ่อแม่บางคนหรือแม่กระทั่งได้คุยกับลูก ๆ ของเขาถึงปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นภายในบ้านของเขา
ปัญหาส่วนใหญ่หรือปัญหาที่เกิดในบ้านส่วนมากเป็นผลมาจากการที่พ่อขาดการใช้เวลากับลูก ๆ
เป็นสาเหตุหลัก

อิทธิพลของพ่อที่ทำไว้กับลูกจะไม่มีวันลบเลือนไปได้เลย

ผมเชื่อว่าคงจะมีลูก ๆ หลายคนที่คุณแม่จำนวนมากก็ได้สร้างรอยแผลไว้ในจิตใจของเขา จะ
โดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม ทำให้เกิดความขมขื่นใจในลูกของเราโดยที่เราไม่รู้ตัวเลยบางคนอาจจะมา

จากการละเลยลูกไม่เคยใช้เวลากับลูก ๆ บางคนจากการทารุณลูกด้วยการเมิ่นตีด้วยอารมณ์ไม่ใช่ความรัก หรือบางคนจากคำพูดที่สร้างความเจ็บปวดเจ็บใจต่อลูก พ่อจึงเป็นได้ทั้งพ่อพระหรือพ่อที่ทำลายลูกได้เช่นกัน ในพระธรรม 1 ซามูเอล 2:12 พูดถึงบุตรชายของเอลีปุโรหิตของพระเจ้าที่เป็นคนอันธพาล แม้ว่าจะเป็นปุโรหิตของพระเจ้าย่ังต้องดูแลครอบครัว บ้านช่องห้องหอให้ดี หรือที่ภาษิตว่า ลูกไม่หล่นไม่ไกลด้น หรือลูกบุญเดินตามอย่างพ่อปู่

ส่วนกษัตริย์ดาวิดนั้นแม้พระองค์จะทำบาปผิดพลาดกับพระเจ้า ไว้หลายเรื่องแต่เรื่องครอบครัวพระองค์ก็ให้ความสำคัญไว้มากโดยเฉพาะกับกษัตริย์ซาโลมอนผู้มีชื่อเสียงโด่งดัง

พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ผู้ชายขึ้นมาก่อน ทั้งนี้พระองค์ต้องการจะให้ผู้ชายเป็นหัวหน้าครอบครัว ดูแลบ้านเป็นผู้นำฝ่ายวิญญาณในบ้าน พระเจ้ามีแผนการที่จะใช้ผู้ชายเป็นภษณะเป็นสื่อที่จะสำแดงพระเจ้าผ่านทางพวกเขา

อาดัมยังไม่รู้จักเรื่องที่จะมีภรรยาจนพระเจ้าต้องสร้างเอวาให้ เป็นผู้ดูแลผู้อุปถัมภ์สามีเป็นพ่อที่ดีของครอบครัว

พ่อยังเป็นประธานาธิบดีหรือพระราชาในบ้านของเขาในราชอาณาจักรเล็ก ๆ นั้น ไม่ว่าจะพระราชวังนั้นเป็นห้องแถว กระต๊อบ หรือบ้านจัดสรรหลังหรูก็ตาม พ่อในบ้านย่อมเป็นพระราชาสำหรับทุก ๆ คนในบ้านนั้น แต่พระราชาไม่จำเป็นจะต้องเป็นพระราชาโหดร้ายเหมือนในหนังการ์ตูนเสมอไปแต่พระราชาที่ดีมีตัวอย่างให้เห็นได้ก็คือเราคนไทยที่มีตัวอย่างที่สุดเยี่ยมให้เราเห็นเป็นแบบอย่างของการปกครองของในหลวงของเราว่าพระราชาประเทศใด ๆ ในโลกนี้

พ่อบ้านจะต้องดูแลทุกข์สุขของคนในบ้าน พ่อบ้านถ้าอยากจะทำให้สมาชิกในบ้านยกย่องเราเป็นราชาในบ้านเราจะต้องเสียสละ ถ่อมใจ อดทน มีความรักเมตตาให้กับแม่ของลูก ๆ ญาติพี่น้อง ฯลฯ ลูก ๆ จะเห็นแบบอย่างนี้แล้วทุกคนจะยอมรับเราเป็นราชาในอาณาจักรของเราอย่างแน่นอน พ่อจะต้องไม่เห็นแก่ตัว ผมมีพ่อแม่ที่ดีเป็นตัวอย่างแก่ลูกในเรื่องการเสียสละเพื่อลูก ๆ เสมอ หลายครั้งที่ผมได้ยื่นพ่อแม่พูดเสมอ ๆ ว่าพอแล้วแม่ไม่ทานเพราะทานมาเยอะแล้ว พ่อแม่ที่ไม่เอารัดเอาเปรียบลูก ยอมเสียสละให้ลูกอยู่เสมอ จะเป็นพ่อแม่ที่ลูก ๆ เกิดทูนบูชารักและเชื่อฟังพ่อแม่โดยไม่ต้องมีใครมาบังคับ

ในอาณาจักรน้อย ๆ นั้นจะมีสันติสุขหรือวุ่นวายอย่างไรก็ขึ้นอยู่กับยอมรับของพ่อ การยอมรับและการเป็นที่ยอมรับ จึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะผันแปรเด็ก ๆ เป็นอย่างมาก การยอมรับหรือภาษาอังกฤษเรียกว่า Accept ส่วนการเป็นที่ยอมรับคือ to be accepted ก็คือว่า เด็ก ๆ ที่รู้สึกว่าเป็นที่ยอมรับจากพ่อจะยอมรับเพศของตนมากกว่าเด็กที่ถูกทอดทิ้ง ไม่ได้ได้รับความรักจากพ่อ การดูแลเอาใจใส่จากพ่อเท่าที่ควรมักจะเป็นคนที่ไม่ค่อยมั่นใจในตนเองเท่าไร ไม่กล้าตัดสินใจอะไร ไม่ร่าเริง แม้จะเรียนเก่งมีความรู้ก็ตามแต่ก็ยังมีความรู้สึกไม่เป็นที่ยอมรับจากคนรอบข้างผู้ที่จะทำให้เขามั่นใจและยอมรับเขาได้มากที่สุด

นั่น ก็คือพ่อของเขาเอง เด็กหญิงที่ขาดการยอมรับการเป็นหญิงจากพ่อถ้าไม่เป็นทอมก็จะมีแฟนไม่ช้า คน จนกว่าที่ว่างในใจที่ต้องการการยอมรับจากพ่อจะเต็มเปี่ยมจึงจะเป็นเด็กตามปกติเช่นเด็กหญิงทั่วไป หรือเด็กชายก็จะเป็นคู่คี่เพื่อหาการยอมรับความเป็นเพศชายจากผู้ชายด้วยกันจนกว่าที่ว่างในใจส่วนนี้ สมบูรณ์

ตราบไลที่พ่อยังทำตัวห่างเหินลูกชาย โมโห ไม่ยินดียินร้าย ไม่ว่าจะไปด้วยเหตุผลสมควร หรือไม่ก็ตามพ่อไม่ควรทำลายความรู้สึกของการเป็นที่ยอมรับของลูกชายคนนี้ไปเลย คุณพ่อจะต้องถามตัวเองว่ามีอะไรที่เราพูดที่เราทำเป็นเหตุให้ลูกเกิดความรู้สึกไม่เป็นที่ยอมรับจากตัวเราเองหรือไม่ถ้าเราทราบเรารู้ตัวแล้ว ไม่ว่าจะจากตัวเราทราบเองหรือเรากล้าเปิดใจให้ลูกๆ บอกเรา เราจะต้องรีบขอโทษ ลูก และเปลี่ยนแปลงท่าทีของเราในเรื่องนั้น ๆ เสียมิฉะนั้นลูก ๆ ก็ยังจะจดจำสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นที่เราได้ ผั่งรอกแห่งความขมขื่นไว้ในใจของเขาไปตลอดชีวิตซึ่งมีแต่จะเป็นเหตุให้เกิดความทุกข์ ฮีบรู 12:15 อย่าให้มีรากขมขื่นงอกขึ้นมาทำความยุ่งยากให้ ซึ่งจะเป็นเหตุให้คนเป็นอันมากเสียไป

ไม่เพียงที่ลูกต้องการการยอมรับจากพ่อเท่านั้น พ่อก็ต้องการยอมรับจากลูกเช่นกัน พ่อทุกคน ย่อมอยากจะเป็นพระเอกในสายตาของลูก ๆ แต่พ่อที่ผิดพลาดและไม่ได้รับการยอมรับจากลูก ๆ ก็จะ เก็บความรู้สึกผิดพลาดเป็นพ่อที่ลึ้มเหลว ใช้ไม่ได้อยู่ในจิตใจของเขาตลอดไป

ภรรยาผมมักจะพูดเสมอว่าพระเจ้าสร้างโลกนี้ให้เด็ก ๆ เหมือนที่เราได้ยินคำว่า เด็กในวันนี้คือ ผู้ใหญ่ในวันหน้าและถ้าเราจะดูให้ดี เราจะเห็นว่าเด็กควรจะได้รับเอาใจใส่ดูแลมากกว่านี้ แต่เปล่าเลย ผู้ใหญ่กลับไม่สนใจที่จะสนับสนุนเด็กในวันนี้เลยมีหน้าซ้ำผู้ใหญ่ยังรังแกเด็กเสียอีกมีเด็กในโลกนี้เป็นจำนวนมากที่คอยการสร้างและส่งเสริมจากผู้ใหญ่จากพ่อแม่ นำเสียขายที่ผู้ใหญ่ในโลกและพ่อแม่ หลายคนมองข้ามความต้องการของเด็ก ๆ เหล่านี้ที่วันหนึ่งเด็กเหล่านี้ก็จะต้องมาปกครองดูแลผู้ใหญ่ในวันนี้ที่ต้องแก่เฒ่าชราลงในวันข้างหน้า

มีคนถามประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาท่านหนึ่งว่า ใครเป็นผู้ที่ทำให้ท่านมาถึงวันนี้ได้ ท่านตอบว่าเพราะแม่ของท่านที่ดี แม่ที่รักและเอาใจใส่เลี้ยงดูแลลูก แม่ที่เสียสละเพื่อลูกที่รักว่า ถ้าเลี้ยงดูแลเด็ก คนนี้ให้ดี สักวันหนึ่งเขาอาจจะได้ดีเป็นผู้นำคนหนึ่งของประเทศก็ได้ และก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ ไม่มีผู้นำที่ประสบความสำเร็จคนไหนที่ไม่ได้เติบโตมาจากบ้านที่อบอุ่นและมีความรักจากพ่อแม่เลย ลูกไม่ไหว หล่นไปไกลต้นจริง ๆ

ผมอยากจะถามผู้เป็นพ่อที่อ่านบทความในเวลาีนี้ว่า ท่านแน่ใจไหมว่าท่านไม่ได้สร้างความขมขื่นใจให้แก่ลูก ๆ และภรรยาของท่าน ไม่ว่าจะมาจากการตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม อาจจะมาจากคำพูด หรือการกระทำที่เราไม่รู้ตัว ท่านกล้าที่จะเปิดใจของท่านด้วยความถ่อมใจกับครอบครัวของท่านว่า ถ้าหากพ่จะมีอะไรที่พ่อได้ทำผิดพลาดกับลูก ๆ และภรรยา ท่านสามารถขอสมาชิกในครอบครัวของท่านยก

โทษให้ท่านและพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงในทำที่นั่น ๆ หรือนิสัยนั้น ๆ ของท่านหากท่านสามารถทำได้ ท่านได้ปฏิบัติตัวตามพระธรรมยากอบบทที่ 5 ข้อ ที่ 16 ¹⁶ เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงสารภาพบาปต่อกัน และกัน และจงอธิษฐานเพื่อกันและกัน เพื่อท่านทั้งหลายจะพ้นโรคร้าย คำอธิษฐานของผู้ชอบธรรมนั้นมีพลังทำให้เกิดผล

ท่านอาจจะได้ลูกของท่านกลับคืนมา ท่านอาจจะหายจากโรคร้ายไข้เจ็บของท่าน หรือท่านอาจจะไม่เห็นอะไรเลย แต่อย่างน้อยท่านได้สำแดงความยำเกรงพระเจ้าของท่านต่อลูก ๆ และภรรยาของท่าน ว่าท่านพร้อมที่จะขอโทษ และพร้อมที่จะยอมรับผิดในสิ่งต่าง ๆ ที่ท่านเคยทำร้ายพวกเขาไม่ว่าทางคำพูดหรือการกระทำและท่านจะได้รับสันติสุขจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าอย่างแน่นอน

องค์ประกอบสำคัญที่จะสร้างครอบครัวให้ประสบความสำเร็จอีกประการหนึ่งก็คือ คำชมเชยจากพ่อแม่ คำพูดของพ่อแม่มีอำนาจมากที่จะให้ลูกเกิดความมั่นใจหรือขาดความมั่นใจก็ได้ ในพระธรรม สุภาษิต 18:21 ²¹ ความตายความเป็นอยู่ที่อำนาจของลิ้นและบรรดาผู้ที่รักมันก็จะกินผลของมัน

คำอวยพรของปุโรหิตนั้นเป็นแบบอย่างที่ดีที่จะอวยพรครอบครัวของเขาทุกวัน

²²พระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า ²³“จงกล่าวแก่อาโรนและบุตรทั้งหลายของอาโรนว่า ท่านทั้งหลายจงอวยพรแก่คนอิสราเอลดังต่อไปนี้ คือว่าแก่เขาทั้งหลายว่า

²⁴ขอพระเจ้าทรงอวยพรพระพรแก่ท่านและพิทักษ์รักษาท่าน

²⁵ขอพระเจ้าทรงให้พระพักตร์ของพระองค์ส่องแสงแก่ท่าน และทรงพระกรุณาท่าน

²⁶ขอพระเจ้าทรงเงพระพักตร์ของพระองค์เหนือท่าน และประทานสวัสดิภาพแก่ท่าน

กันดารวิถี 6:22-26

พ่อที่ดีในพระคัมภีร์ดูเหมือนจะเริ่มต้นด้วยการเป็นปุโรหิตในบ้านเสียก่อน คือผู้ที่นำครอบครัวให้เจริญเติบโตในพระเจ้า พ่อจะต้องนำลูก ๆ นมัสการในบ้าน มีนักเทศน์ชื่อดังท่านหนึ่งบอกว่า บ้านใดที่ไม่มีแท่นบูชาหรือการนมัสการในบ้าน บ้านนั้นก็เหมือนไม่มีหลังคา ไม่มีอะไรคุ้มครองศิระจากแดดฝนที่สามารถทำลายกัศกร่อนสมาชิกในครอบครัวเราได้บ้านที่มีการนมัสการเป็นประจำทุกเช้าเย็น ไม่ต้องมากอะไรถ้าพ่อจะอ่านข้อพระคัมภีร์สักข้อสองข้อ หรืออ่านหนังสือเฝ้าเดี่ยวที่ให้อ่านเป็นประจำวัน ร้องเพลง นมัสการ และอธิษฐานขอการทรงนำจากพระเจ้าหรือจะให้ดีไปกว่านั้นก็มีการจดบันทึกหัวข้ออธิษฐานเพื่อเรื่องอะไร และพระเจ้าตอบเมื่อไหร่อย่างไร ลูก ๆ ก็ยังจะได้เห็นการอัศจรรย์ของพระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของสมาชิกในครอบครัวไปด้วย ความอบอุ่นและสันติสุขจะมีในบ้านนั้น ๆ แน่แน่นอน บ้านก็เป็นคริสตจักรเป็นพระวิหารของพระเจ้าที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ดำรงอยู่

ถ้อยคำสร้างสรรค์ไม่ได้หมายความว่าต้องพูดเลิศกินเหตุเกินผล หรือพูดเพื่อผลประโยชน์ของเนื้อหนังของเราเอง การสอนการดำเนินที่ประกอบไปด้วยความรักเป็นการพูดจาเพื่อ

สร้างสรรค์ คือดีเพื่อก่อมิใช่เพื่อทำลาย บางครั้งพ่อแม่ไม่ค่อยจะมีเวลา พุดคุยกับลูกเพราะยุ่งกับการทำ มาหากินการไม่พุดอะไรเลยก็ไม่ดีเท่ากับการพุดทางลบเช่นกันคำพุดเพียงไม่กี่คำแต่มีคุณค่าก็ย่อมดีกว่า คำพุดมากมายแต่ไม่มีประโยชน์อะไร โดยเฉพาะพุดที่จะต้องระมัดระวังคำพุดของตนเองต่อสมาชิกในบ้านของท่านอย่าลืมหาทุกถ้อยคำที่ท่านพุดออกไปจะเป็นจริง หรือเล่น ๆ ก็ตามตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม หูเล็ก ๆ กำลังฟังท่านอยู่และเขาจะไม่ลืมสิ่งที่เขาได้ยินสิ่งที่เขาได้รับไปตลอดชีวิตของเขา

ในที่สุดรถไฟขบวนหวานเย็นนั้นก็มาถึงสถานีหัวลำโพงจวนจะมีค่าแล้ว พ่อพาผมเดินออกมา หารถเมล์ที่จะไปบ้านญาติของเราในกรุงเทพฯ ผมนึกชมพ่อในใจเสมอว่าพ่อรู้เส้นทางต่าง ๆ ใน กรุงเทพฯ ได้ดีมาก ผมจำได้ว่า ไม่ว่าพ่อจะพาผมไปที่ไหน ๆ ก็ตาม ไม่ว่าจะขึ้นเหนือล่องใต้ ผมไม่รู้สึก กังวลใจว่า จะอยู่กะกินอะไร ใครเป็นใครรอบข้างผมไม่สนใจ トラบใดที่ผมจับมือพ่อไว้แน่น ผมจะไม่ หลงทางแน่นอน

นี่ก็เกือบยี่สิบปีที่พ่อหมดหน้าที่ในโลกนี้แล้ว ส่วนผมยังมีมือเล็ก ๆ ที่จะต้องงูเขาเดินไปใน โลกนี้อีกหลายคน เช่นเดียวกันที่ผมจะให้มือเล็ก ๆ เหล่านี้มั่นใจและไม่กังวลใจที่ผมจะงูเขาไปไหน ๆ ก็ตามในโลกนี้ และผมก็ไม่กังวลใจที่หน้าที่นี้จะหนักเกินไปสำหรับผม หรือกังวลใจว่าจะเอาอะไรกิน หรือทำไมคนนั้นเป็นอย่างนี้คนนี้เป็นอย่างโน้น เพราะトラบใดที่ผมให้พระหัตถ์ของพระเจ้านำพาชีวิต ของผมและครอบครัว ผมก็มั่นใจและยิ่งกว่าแน่ใจว่า พวกเราจะไปถึงเป้าหมายและจุดหมายสูงสุดใน ชีวิตของเราในพระเจ้าได้อย่างปลอดภัยแน่นอน

คุณพ่อทั้งหลายครับ กลับมางูมือลูก ๆ ของท่านในการนมัสการในบ้านของท่านเถิด กลับมา ให้เวลากับลูก ๆ ในส่วนที่ยังเหลืออยู่อีกไม่มากนักเถิด เลิกสาปแช่งลูกด้วยการตำหนิลูก คำว่าเขาไม่ได้ เรื่องแต่ด้วยพระเขาดีกว่า ไม่ต้องกลัวว่าเขาจะได้ใจหรือไม่รู้จักบทเรียนของชีวิตพระเจ้าเป็นผู้ทรงตีสอน คุณพ่ออย่างไรพระองค์ก็จะตีสอนลูก ๆ ของท่านอย่างนั้นพระองค์จะไม่ตีสอนเราเพื่อสนุก ๆ เท่านั้น แต่พระองค์ตีสอนเราเพื่อให้เราเกิดผลมาก อย่าลืมหาสักวันหนึ่ง มือเล็ก ๆ ที่ท่านงูในวันนี้เป็นมือ ที่มาพุงท่าน อาบน้ำเช็ดตัวให้ท่านในยามแก่เฒ่าของท่านก็เป็นได้

ที่มา : พระคริสตธรรมประทีป สหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย, ปีที่ 57 ฉบับที่ 313 พฤศจิกายน – ธันวาคม 2006, หน้า 22-26.